

Kopi: 2.april 1992. Jens Sandvei.

Kopi af brev fra Karen Scroll Jensen, Gift med lærer R.M.Jensen

Boede i lærerboligen ved Holm Skole til en søster i København. Søndag den 23. Aug.1942.

Min kære Søster Else!

Tusind tak for dit kærlige Brev og for Opringningen
Ons- dag Aften, det var vidunderligt at snakke lidt med
dig, selv om vi jo egentlig ingenting fik sagt. - Nu maa I
jo ikke gaa og tro det allerværste derovre i København,
det var en Rædselsnat - men hvis vi faar lov til at slippe
med den ene Nat, maa vi være lykkelige. Det meste af
vore Møbler og Sager er i Behold, heldigvis, for man
faar saa godt som ingen Erstatning for krigsramte Ting.
Men hele vores Hus og Skolen blev delvis ødelagt, det
styrtede dog ik- ke sammen, men Mure, Døre, Vinduer
og Taget o.s.v. er slemt medtagne, og vi er flyttet helt
ud af Huset med Møbler og alt, indtil det er i Orden
igen. De sætter mægtig Pres paa, for Skolen er den,
der først bliver gjort i Stand. Der er en masse
Haandværkere i Gang hver Dag, saa det skrider jo hur-
tigt fremad. Maaske kommer vi til at flytte ind igen om

ca.3 Uger, men noget bestemt, kan vi endnu ikke sige om det. Nu skal jeg fortælle dig lidt om den uhyggelige Oplevelse. Tirsdag Aften havde vi været i Byen, ned hos Sogneraads formandens, og heldigvis havde vi ikke langt hjem, og det var helheller ikke blevet saa sent, var vi blot kommet en I Time senere afsted, var det ikke godt at vide hvad der kunne være sket med Ella (Barnepigen) og Flemming alene hjemme, og vi paa Vej hjem. Lige som vi skulle til at gaa i Seng, begyndte Flyverne at komme, - og vi talte om at nu skulle Tyskland nok igen ha- ve en af sine Byer ødelagt.Reiner var ude for at se, hvor Lysbomberne blev kastet, han kaldte paa mig, og vi stod og saa paa, at Lysbomberne kom nærmere og nærmere - og saa pludselig begyndte Indgangsdøren at ryste saa mærkeligt, og vi hørte Bombenedslag i det fjerne. "I Kælderen" raabte Reiner, og styrtede op og rev Flem- ming ud af Sengen, og jeg rev Døren op til Gæsteværelset og fik Ella ud, og saa styrtede vi ned af Trapperne og naaede Kælderen i god Behold. Vi krøb sammen alle fire paa Saltkarret, - og saa skal jeg lige love for at det gik løs. Aldrig vil vi kunne glemme denne Nats Rædsel, - det var grusomt at høre Maskinerne hen- over, og saa den hvinende

Lyd naar en Bombe faldt - og Jager- maskinerne der fulgte lige efter. Og nærmere og nærmere kom det. Ligesom vi var kommet ned i Kælderen lød der et øredøvende Brag, det var en Bombe som faldt i Møllens Udhus, Mølleren selv blev slynget ud af Soveværelset gennem en Dør, og hans Kone blev slynget ud paa Ga- den. Han var slemt saaret i den ene Arm af en Bombesplint, og i Ansigtet af Sten og Potteskaar, Konen var uskadt. Hans Ud- hus var blevet ramt af en Fuldræffer, og Hesten, Koen og ot- te Grise blev slynget langt op i Luften. Hesten uden Hoved, og Ko og Grise fuldstændig revet i Stumper og Stykker. Et Sekund efter dette Nedslag kom der et til, og denne Gang var det Christensens Lade, som med Maskiner og alt andet blev fuldstændig pulveriseret. Vi gyste og følte os smaa og bange, - kommer der nu en og rammer os? "Saa" siger Reiner, det hvinede gennem Luften, var en Lufttorpedo - og den jævne Christensens Svinestald og Udbygn. med Jorden; Støv, Slam og Svovllugt trængte ned i Kælderen til os, saa vi blev helt udtørrede i Halsen. Vi prø- vede at drikke lidt af den Saft, som fandtes i Kælderen, men den var alt for tyk, den var jo beregnet til at fortyndes 3-4 Gange

for at kunne bruges. Og saa bad vi Gud skaane os for det frygtelige, der var i Gang over Hovederne paa os. Køerne brølede paa Markerne rundt om, Hestene hvinede og Grisene skreg - og Folk raabte, men hvad de raabte, fattede vi ikke . Der var Luftkamp, Brandbomberne susede gennem Luften. Der var en forfærdelig Skyden. Vi rystede over hele Kroppen. "Er I levendeovre hos jer" ? hørte vi pludselig Christensen raabe. Vi raabte: "Ja, skynd jer herover i Kælderen, hvis I kan". De græder højlydt og styrter - eller snarere kravler af Sted langs Stenhegnet for at naa over til os. Reiner skyndte sig opad Trappen og sparkede Døren op, da Trappehuset havde forskubbet sig og klemt Døren fast. Yderdø- en var laast - og de sparkede paa den, og raabte om at komme ind - og endelig lykkedes det Reiner at faa dem lukket ind; de styrtede saa ned i Kælderen allesammen. Fru Christensen var helt hysterisk, hun rev ligefrem Flemming ud af Armene paa Reiner, og vidste næppe hvor hun ville være. Reiner maatte tale haardt til hende, for at faa hende til at være nogenlunde rolig. Hele deres Gaard var ødelagt, sagde de, og alt slynget over mod Skolen. Taget paa vores hus og Skolebyggn. er revet af, Døre og

Vinduer er revet itu og trykket ind. Ovenpaa hos os er der slemt raseret - og der havde vi jo lige gjort i Stand. Men nu kom der igen et Hyl, det var igen en Torpedo, og vi krøb alle sammen i en lille Klynge og ventede at vores sidste Time var kommet. Den havde lige Retning efter Skolen. det knagede i det hele og der faldt 3 Bomber lige efter hin- anden. Den ene midt i vores Baghave, den anden paa Skoleplad- sen, som blev et eneste stort Hul. Endnu en faldt i Købmand- ens Mark og det hele rystede. Ialt faldt der 10 store 2 Tons Bomber rundt om os. Saa hyler til sidst en tysk Jagermaskine hen over det hele, og alt bliver stille. Vi ventede lidt og lyttede ansp- ændt, inden vi vovede os op af Trappen og ud paa Gaden, hvor Folk fra de omliggende Huse kom frem efterhaanden. Lægen blev hentet til den saarede Møller og Politiet dukkede omsider op for at undersøge om der var nogen i Husene endnu. Jo, Flem- ming var i Kælderen og sov trygt i sin lille Seng, som vi havde baaret ned, da alt var blevet stille igen. Der maatte han ikke være, sagde Politiet, der kunne jo endnu ligge ueks- ploderede Bomber. Alle skulle ud af Husene i 300 M. fra Sko- len. Vi kom ned til en Maler Berg, og fik en Divan at ligge

paa, men sove kunne vi ikke. Da det blev lyst, gik vi op til Byen for at se Ødelæggelserne, og det var et sørgeligt Syn der mødte os. Sikken Kraft der maa have været i al det Djæ- velskab. Store Jernbjælker fra Christensens Svinelade laa ov- re paa Skolepladsen og var helt forvredne, hele vores Have var dækket af Murbrokker, Træbjælker og Tagplader o.s.v. I vores Vaskehus havde en Granatsplint skrælet en tyk Bjælke igennem paa langs. Murene var gennemhullede af Granater. Da vi hentede Flemmings Seng, fandt vi paa hans Hoved- pude en stor Murbrok. Var vi ikke kommet i Kælderen, saa er det ikke godt at vide, hvordan det var gaaet os. Det er et Under, at ikke et Menneske her i Byen kom af med Livet. I Søndags havde vi en Takkegudstjeneste nede i Kroen. Vi har en Stue og et lille Køkken nede hos Købmand Thom- sen, der staar nogle af vores Spisestuemøbler. Vi sover paa et Gæsteværelse hos Skolenævnets Formand, Mads Jessen, og Resten af vores Møbler staar paa hans store Loft. Nede i Dyvig brændte en Gaard - og Folkene der ejer in- tet. De styrtede ud af Huset med en gammel Kone, som ikke havde andet end en Nattrøje paa - og paa bare Fødder. De søg- te først at dække sig ved et

Dige, men aldrig saa snart havde de sat sig der, før der faldt en Brandbombe paa hver Side af dem, - ja det var en grusom Nat for mange af os. I to Gaarde ved Siden af blev Staldbygningerne ramt af Fuldtræffere. Hestene sprængt i Stumper og Stykker, de hængte rundt omkring i Bjælkerne. Ovre i Mels brændte Melsgaard og Møllen. I Nordborg gik en Mængde store Butiksruder, det var Lufttrykket herude fra, men ellers skete der intet derinde. Naa, nu tror jeg du kan gøre dig et lille Begreb om, hvordan det har været herovre, og hvordan det hele ser ud. Jeg skriver ikke Referat til de andre derovre, du maa lade dem læse dette her. Hils dem alle mange Gange og sig, at vore Tanker var hos jer alle i den Angstens Nat, vi oplevede. Det er svært at falde i Søvn om Aftenen, man ligger hele Tiden og lytter. Vi har jo ingen Sirener, der vækker os naar det gaar løs.

Mange kærlige Hilsener til jer alle fra os alle tre.

Karen.